

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik ·
minden vasárnap.
Ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. szám
alá küldendő.

Pest, April 2.
1871.
14. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető
utan
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. szám
ide küldendő mindenféle kézirat
mely „Ludas Matyi“-nak
van szánva.

A virilis szavazat utáni fényes kilátások.

— Budapest rendezésére vonatkozólag —

Si diis placet! gyönyörű lesz
A mi testvér fővárosunk.
Ohajtjuk, — hisz az ohajtásnál
Maholnap nem lesz más jussunk! —
S én az uj-évi hasonlatot
Sábesz-napi zsidó lányról
Visszavonom, — s kezdek nemesen
Gondolkodni Vilmoskánkról!

Ó nagyon elégedett lehet
Az enquette működésével.
Parancsol, — az meg csak rábólint
Tökfejú helyeslésével. —
Szégyenvallott Szentkirályi Mór
Újra biztos kilátást nyer,
Hogy az ujdonsült főispánság
Nem soká zsebében hever.

De szép is lesz: előttem fekszik
Jövő igazgatás képe;
Hogy örül majd, hogy ujjong neki
Budapestnek összes népe!
Legelől is hatlovas hintón
Az uj főispán méltósága.
Kinek a Hotel de villeben lesz
Fény-laka, nagy urasága!

Erről álmodik most a város
Sok előkelő nagy ura;
Példánykép lévén mindenekben
A francia praefectura!
Visszaállítatik a Bezirk,
S a városi választónak
Ausist, — kit a Bezirk ajánl,
Választják képmutatónak!

Mérsékelt

Ne! a Bezirkeket ügyesen
Kilehet kerekíteni,
S baloldali választó szűrét
Ekkép pompásan kitenni.
Dörzsöli is kaesóit össze
Sok kipróbált kapacitás,
Biztosítva lesz bizonyosan
Az az áldott majoritás!

Állam-rendőrök állítatnak,
— Ez képezi az alapot —
Kapnak mind párisi mintára
Szép pofonütött kalapot. —
Reménylem, hogy rendőrfőnökül
— Csak kap rá Tóth Vilmos ingert —
Meghívják a boldogidőkből
Protmant vagy pedig Geringert!

Még egy vivmány! az áldott lutrit
Beveszik a hatóságba,
S a képmutatót kilutrizzák
— Árulva a macskát zsákba. —
A ki jól nem viseli magát,
Igy lesz neki fel s alá út. —
Azaz — az eresz alól ekként
Szépen a kapun kívül jut!

De pompás lesz, ha a főispán
Első körutjára indul;
Tudom, Budapest összes népe
Szívében rögtön felvidul!
Pofonesapott kalapú rendőr
Vágtat a hintó-oldalon,
Hű buzgósággal köt kereket
Ott a tabáni oldalon! —

Megnyílik Budán készségesen
Minden bedugult csatorna,
Gyöngyen fintorog a főispán
Párfümmérhez szokott orra!
Pesten a pompás boulevardokon
Köszöntik koszorút hintve
A Linczerné-féle telepek
Lakói, nyájasan intve!

Borsszem Jankó erősen készül
Kitünő képeket adni,
Hogy ez a nagyszerű díszmenet
Miként fog végig haladni. —
Örvendjete! Szeged, Kecskemét...
Veletek is majd így bánnak...
Sőt alkalmasint országzerte
Lesz döge a főispánnak.

Nagy-Bögös.

Hasli Muzes thodomángyos phulithi- kális és kbültüi levele.

Szerkhesztülében!

Maga kezdi intherpellálni engemet, pedig bizun isthen vagyok elfáradva egy, mint egykür: szegén megboldogult tháthelében üreg paripha szürkhéje, a mi vult hoszonüt eszthendüs, valamennyi szemére vak és hegyezthe thapugattia minnyája füle hegyével bizunyusra az ü bizunytalan lépéseket.

*Nem eshoda ha khezdem khimerölni, mikhor láthok zendöléseket, khegyetlen összeeskhövéseket, nemzethet szabadsága elthipurására ujan mirthikben, hodj izraelbül thürténetet — még ha a Khura Dáthánt emlithek is — nem birum felhuzni.

Khölönösön ártotta nekem a lehangolására Pháris kapitulólozása, angyival is inkább, mert nem merthem khifejlesztést adni a fhajdalmnak, titkultam asztat az asszonyságthul való félthemben. Gundulthan: na, hodj

ha eszthet emondok neki Rükhelelebbenek, bizunyusan fugja engemet ukulni a Khubi jerekhért, a mit hattam hadakhuzni Pháris dieshüségére. Phersze, végthére is eshak kikhellett bizun vallani, hodj mi thürténte, és hodj a Kubit khemén fegyverébül tejfhülüs boszju német jerekhek — levethküzttethék.

Hej, szerkhesztülében! bizon merek mundani, hodj soha se nem látto maga az életiben ujan fhiczánkhu-lást mint a milen ekkur minalunk thürtint. Asszonyság a felesigem khifototta a bultba, és unnan hoszta be edj vas rüfüt, és fugtha az én fejének, hodj mingyán engemet megrüfüli, egy thumbulta felém, és egy khiabalta rám: „meghalsz Hasli! mert elhagyttbál a szip jereket, hodj phuruszuk ranthatlan ránthott levessel ráncsanak khi belülle asztat a szép lelkhit a mi büles Solomonnal gyakran vetélkhedte.“

Ju, hodj vultham edjeczernyulczszáznegyennyulezban nemzetür, mer khölönben asszonyság megdüngethi engemet. Gundultham hát az én régi diestüsigire és fugtham fül edj más rüfüt és mundtam: „asszonyság! thégy

le t h o s z t a t a f e g y v e r é t , m e r m á s k ö l ö n b e n b i z o n i s t h e n é n r ü f f ö m m e g t h i g e d e t . ” I g y e s h a k o g y a n v e g é t i s v e t h e t t e m ö t k ö z i s n e k , m e r R ü f f k h e l e m i n g y á n k h e s z t e k h a p i t h o l a l n i ; h a n e m — e z o t á n d m e g j u b b a n a j v é k h u l t h a , é s h o s z t a b e e d j v é k a h a m u t , s m i k h u r a b b a b e l e t h e k e r g ö z ö t t e , J e r é m i á s b u l z ü n g ü l t h e a s z t a t : „ I s t h e n e m , i s t h e a e m ! m é r n e m v á l t h u s z t a e z v i z e k n e k k o t f e j é v é a z é n f h e j e m e t , h o d j s o k á i g s i r a t h a t n é k a z é n k h e d v e s f i a m a t . ”

Hála isthennek hodj Khobitul csak hamarjában khaptunk szerencsés levelet, mer mas khölönben tholántán már az üte a themethübe intherphellálhatná szerkhesztülében engemet.

Madjar phulithikhárul mastan nadjon kheveset thodom irni, mer kheveset ulvasuk, nadjon elfoglalja engemet a khereskhedis Angyit azonban mégis thodok, hodj a madjar ün alló hadsereg eszméje és a hunvédségnak ágyokkal valu fülszerelése, megint elbokthak a — s z a v a z z u n k p h u e s u j á j á b a , é s h o d j e s z t a p h u e s u j á t P h u l s z k i F r a n c z o r a s á g e d j e s h e p p n y á l á v a l i s m é t s z a p h o r i t u t t a : h u z z á t u l d v á n a h o z a m a g a f u r n a j á r a ü n t h ü t t , é s s o j á t l e l k h é r e r e d o k h á l t é s r e a k e z h i u m á l t f i á t — Á g u s t h u n t .

Thübben intherphellálthák már engemet, hodj errül a nyáláról irjam valami khülteménygyekhet, de bizén — miotánd ütet elnevezthek f ü l e s n e k — n e m i r u m r u l l a s e m m i t e d j é b e t , e s h a k — m i n t a m i k h i c s i n y e m b e r r ü l o n t i g e l é g — e d j p h á r r i m e t k h u e z k h á s z t a t o k r á o g y :

Urnyus jerek, Águstun!

Virulj khi az ágasun.

Épben mast ulvasuk phulithikbális laphokból, hodj a franczia nemzetürsig ogvaneshak zenebunázik a Phárisban, edjre demunstrálja a nemzet gyölés ellen. Én sojnálom eszt a nemzetürséget, — de más részről mégis igazat adom neki ha elgunduluk, hodj sukszur rászedtik már üthet, minél fugva bizalmatlan, és van uk rá, hodj nem ürümet thesz le a fegy verét.

Én asztat vélek, hodj azért thürthénök zenebuna a szép világvarusban, hodj észre vették némellek, mikhép khurmán férfiak, khatunák és phapok Naphuleunnal eshümesüm gyürüt jácezák, és okorják ennek morkhába bele sánzséruzni franczia khurunát.

Hej, hej, eshak gunusz a világ és nem hijába zöngölöm én egy ékhes rigmusokban :

Asztat thapasztalok : megveszett a világ. .

Phap, khatuna, khüvet önerdekhet kiált.

S ez a három elem van szüvetkhezésbe,

Hodj a nép jogot mind lükjön be a khésbe.

Azért thanácsolok mindenféle népnek,

Ha a ezhivilizált stádiumba lépett,

Meressen khi szemét, a vigyázás nem árt,

Gunusz ellenségre szegozze okhulár.

És ha lát, hodj itt utt khotya van a khertbe,
Phukkanus szerszámthul ne menjen el khedve,
Mert ha thelle-bellél, bizon isten mondom,
Megthánczulhatnak üt ugy franczia mudun.

Hallok, hodj a hunvédségnél khaphthák már mitrájlüszükhet, és velök már pofogthatták is egy probábul, — No hála isthennek, hodj ez így thürthénte, legalább van oka nekhem hodj edj khissé felre össek az én bárángyos baquányát és ürümümbe rigmusuljak ogy :

Van mitrájlüsz, hap-happ-happ!

Hasli Muzsi shefthet kap,

Thilinkhuval mit behurdutt,

Ringyet rungyut khender khuczut

— Mint mungút a H a r a p a t t —

Fujthásuknak jul clad.

H a s l i M o z e s , m . k .

mindenféle thodomángyos, phulitikhá-
lis, khültüi levelek írja, és nothurál-
puét.

Legujabb pletykák.

Verebesi legujabban azt a jó tanácsot adta Thiersnek, mit a horváth-kiegyezéskor Rauch bánnak, hogy állítson Páris minden negyedében egy-egy hivatalos T ö k s z e m J a n k ó t , e z z e l a z t á n m e g t é r i t h e t i a z o k a t a b e l l e v i l l e i é s m o n t m a r t r e i z a v a r g ó k a t .

A Tóth Vilmos által felállítandó államrendőrség főnökéül hirszerint Pietri, a volt Napoleoni spitzli-generalis hivatott volna meg

Pietri azonban azt izente, hogy nem jöhet, mert nem sokára kénytelen-kelletlen elhagyott állomását foglalandja el — Párisban.

Görgei is felszólított az államrendőrség főnöksége elvállalására; maga helyett azonban Prottmannt ajánlotta, hanem Prottmann sem vállalta el, mert — ugymond — sokkal kényelmesebben édegel az osztrák-magyar kormánytól nyert néhány ezer forintnyi pensióból, mint hogy ilyen D u m m h e i t - r a a d j a f e j é t ; — különben még majd fontolóra veendi a dolgot.

Horváth Döme Kecskeétről, mint nekünk írják — szinte előterjesztette volna a magukat kellőkép érdekesített piaczi esamangók névsorát.

Bécsben az illető körökben erősen meg vannak győződve arról, hogy a delegatio májusban csakugyan összeül, mivel a kormány e tekintetben legjobban értesült lapja — B o r s z e m J a n k ó m á r m e g i n t k ö z l i a p e s t i s z a b a d s z e m é l y e k a r c z k é p é t .

A virilis

Börzianer Jakab : Midőn megtudta, hogy a viriliszavazat 13 szavazat többséggel győzött, kinyitá Wertheim cassáját és felkiálta: „Itthen vannak az én diplomáim, khik lenyumnak minden fishálisi diplomákat.“

szavazók.

Thót Vilmos mostoha gyermekeit „Születés” Aristokrata urfit és „Vagyon” Aristokratia kisasszonyt örökbefogadja és megáldja őket a virilis kiváltság nevében.

Az örökké vándorló zsidó.

3 huzavonásban.

I. Felemelés.

Jula: Ágai Dolfi ur talán
 ... Nem volt ön zsidó hajdanán?
Dolfi: Én nem, de igen az atyus. . .
Jula: No hogy hát ebrudra ne juss:
 Adok én enni inni néked,
 S lesz naponkint 5 ránes béred;
 Ennek fejébe kívánom pedig
 Hogy húzd fel jól agyadnak kerekít.
 S vedd elő ismert szemes ségedet,
 De ne hogy megszökj, mert úgy jaj neked!
 Légy hű védelmező paisom,
 Ki nem tágit a esata sikon.
 Buzdítsd a népet, hogy fizessen csak:
 Mielőtt a mennykő belénk nem esap.
Dolfi: Értem uram. Hadd esókoljam kezéd!
 (magában)
 Óh! Jehova! ez jókor érkezett . . .
 (egycsomó pénzt zsebre rak.)

Ez megtörtént.

II. Leemelés.

Tökszem Jankó: (dalol és füttyörész)
 Tele zsebem, tele gyomrom,
 Jön még több is: csak kell nyomnom.
 Mind hunczut az a ki szegény . . .
 Mert . . . azt nem zsebelhetem én!
 tyuhajha!
Jula: (hirtelen megjelenik)
 Eszem azt a hamis szented, Dolfi!
 Állj középre, s bűnödöt szurkold ki.
 Ökör vagy, csak szarv hiányzik rajtad, —
 Itt van Pállfy, azokat ő majd ad,
 Ketten kaptok 5 ránest egy napra
 (Dolfi Janko elpityeredik)
 Ki jobban bög, ezulágot az kapja.
Dolfi: Az elsőséget nem adom másnak:
 Mert az első mindig áldomást kap.
Pállfy: Majd elválík, ki foga élesebb?
 Majd meglássuk, ki gyomra éheesebb.
Jula: Hol egy ágyu? hadd ijesszek rátok . . .
 Azt a koncezon veszeksző apatok. . .
 (Tökszem és Pállfy ijedve kotródnak el.)

III. Elemelés.

(Ez is megtörtént.)

Jula: Egyszer már függettem ég és föld között,
 Midőn az a Haynau folkötött
 S csodálatos, hogy akkor életemet
 Kivánta a nép, s mostan eltemet.
 (csendesebben.)
 A mint látom Dolfim kullog élém,
 No gyere csak! majd kifizetlek én.
Tökszem Jankó: Egy kis-nagy összegért esedezem.
Jula: Azt hiszed, hogy tán elment az eszem?
 Adok én, de másforma valamit,
 A mi nem kong s egy esepet sem vakít.
 Kösöd talpadra ezt az uti laput . . .
 S utoljára . . . ne egy viselt kaput.
 Bécsben már látták fogad fehérét,
 Pestet pedig haszontalan kernőd.
 Kérd meg Simort, ő irgalmas lélek:
 Sekrestyésnek hahogy bevennének.
 Ha ott sínes segély? menj minden áron . . .
 Minél gyorsabban át a határon.
 Talán a hol lelked nem ismerik:
 Irgalomból gyomrod élelmezik.
Ex Tökszem Jankó:
 Van eszem, hogy nem megyek el innét . . .
 Gyáva vagyok, még végre azt hinnék.
 Visszavesz még Bolond Miská engem:
 Ha könyörgésre öltöm ki nyelvem.
Jula: Pusztulj, mert hogyha méregbe jövök:
 Mint egy verébbe úgy beléd lövök.
 (Tökszem János szalad B. M.-hoz.)
 Ez is megtörténik,
 úgy reményli:
 Janitor.

Szabadkai életképek.

IX. Kép.

Magyar színügyünk.

(Vége.)

És járja tovább komédiás körmenetét a németben hívő közönség, és üdvösnek találja a „Vizvári” áramlat által elsodort szelíd „Magyart” bárbar némettel pótolni.

Mondja pedig a görög krónika: barbaros, vagyis „sehonnai” az, a ki nem beszél a honi (görög) nyelvet. — És nevezik „Barbarónak” a magyar színügyi comité egyik tagját, és ő nem beszél a magyar nyelvet.

De a báránytürelmű közönség folytatja komédiáját, és megállapodik bucsujárása második stá-

tziójánál — Szent Agoston képénél, és gyámsága alá bocsátja a gyámoltalan „barbarost.”

És előáll Hunyady László szelleme, és így szól Ágostonunkhoz: „Ha ezéled használni a nemzeti művészetnek: úgy zarándokolj Nikomediába, és kutasd föl azon tornyot, melyet Dioskoros az ő Barbara leányának épített vala, és jegyezd el gyámfiadat a martyr-leány sorsával, hogy ne lássa többé világát a mi magyar szinpadunknak, és bűnhődjék azon tiszteletlenségért, hogy az én nevemben „ki...ta a király kíséretét.”

És ráolvassa mindezekre „nagy keservesen” Mauritius Martino-Anserinus az ő lantos mottóját: „Egyik varju ki nem ássa az másiknak az szemét!”

Borsika.

Nyilatkozat.

Alulírottak a „Magyar Állam”-ban páter Makutyi nemes nagylelkűségét méltóképen megénekelvén, egyet elfelejtettünk, mire nézve az általunk annyira becsült Ludas Matyi becses hasábját vagyunk kénytelenek igénybe venni a diesériádát kiegészítendő. Ugyanis:

A mi páter Makutyinknak nem levén fadeputatuma, kapott az uraságtól 30 ölet, s ennek vágatását és behordatását a várossal akarta véghez vitetni; miután azonban a város ezt elvállalni vonakodott, ő atyasága késznek nyilatkozott ezer forint alapítványt tenni, a minek kamatai fejében a város a favágást és annak behordatását elvállalta; nem így a tanítók, kik nem tehetvén alapítványt, maguk kénytelenek fa-illetményüket vágatni s behordatni, azaz: jóformán pénzen venni meg. A 30 öl fa munkája legalsóbb számítás szerint 90 frt, tehát 9 percent, melyet is az ur isten a mennyországból, az egyszeri zsidó és páter Makutyi szerint 6-nak néz, így tehát a kamat törvényes.

Zárimp.

a Smerling atyáskodó kormány alatt b. Döry provisorialis főispánhoz esküdtségért folyamodott, s folyamodásában az akkori kormány politikáját teljes szívéből helyeslő s előtte tédet, fejthajtó, — jelenleg jezsuita tyukprókátor.

Kókai de Kóka, ahol a lensét kétszer megették, ki nek a Ludas Matyi égetés egy szál czindhelezlijébe került, — városbíró.

Spitzer zsidó, a kire ugyan a dolog egy cseppet sem tartozik, hanem azért mást nem kapván az illető urak, ő is aláírta eretnek-kezevel az egyedül üdveztő „Magyar Állam” sorait.

Magyarázat.

Sokan szeretnék tudni meg
Hogy az ágyu s szekér minek? —
Ha nincs ki a kocsit hajtsa..
S ágyuhoz kanócat tartsa?
Megmondom én azt röviden..
Mondja más rá: nem, — vagy — igen.
„Hát, — ha annyira nő a bú
Hogy ismét lesz egy háboru; —
A hazáért a vér ömlik;
S földünket s a s k á k özönlik:
Fele honvéd ágyut vontat.
— Legalább úgy nem harezolhat, —
S midőn rajtok lesz a bilines:
Összeszedik mind a mi kincs;
Felrakják a kész szekérre, —
— S az a honvéd, kinek vére
Mindegy cseppig ki nem folya:
A mi kincsünk Bécsbe tolja.
A számla így kerekre vág
— Jól kiszámítá ezt Deák!
Ágyu, szekér, tele pénzzel
Mind Bécsnek gyomrában vész el.
Csak a vér marad meg, mi itt
Sírhalmainkon kivirít.
Azt meg senki meg nem látja!
— Mert azt meg hát eltakarja —
— Ha a sors is úgy akarja..
A multak feledés-fátyla.”

Janitor.

Borsszem Jankó emlékkönyvébe.

I.

Szellemi s testi erő te szerinted, mint bizonyítod:
Vastagbőrű pofa, s jól kihízott has, ugy-e?

II.

Kéjhölgy-dámacsapattal sokszor jön lapod össze:
Ugy hiszem, ingyen az út, hogy te is visz-vizit-elj.

III.

Konczot az ebnek azért vetnek, hogy már ne ugasson:
Neked azért dobtak: hogy szakadatlan ugass.

IV.

Mennyi gyönyör, búbját fejez és mond néha ki egy szó:
Ábrándozva nyögöd, hogy ha ez egy a „nesze!”

V.

Farkesóváló voltál, vagy, s leszél éieteden át:
Volt uraid ugatod; erre fogad fened-e?

Janitor.

Mihály: Ugyan szomszéd, miért mondta a primás, hogy a pokol kapujáig elmegy, de tovább nem?

Iczig: Bizonyosan nem bizik mogában, mert thodja, hogy megvagyon írva, miszerint a Krisztus országán a a pokol minden kaphui sem vehetnek gyűzelmét.

Mihály: Azt hallom szomszéd, hogy a Magyar Államot há-

rom szent férfi szerkeszti.

Iczig: Persze . . két bolond egy pár . . harmadik a bojtár.

Mihály: Hát a kis szemtelen Jankócska megjelent-e már?

Iczig: Tholántán a Bursszem Jankó „kis lap“-ját érthi kend?

Mihály: Azt hát . . hát látta már a szomszéd?

Iczig: Láttam, hallja khend, mundhatom, hogy pumpás eredeti figura az első khép benne. A Herr v. Andrászi egy guggoló gündür haju kis lánynak van lepingálva. Elütte egy tálbul Borsszem Jankó eszi a tejfölt, mint kis macska, míg a Hirdoromboló kandur macska Andrászi lábához dürgölödzve dorombul a maradék subventióért. Végre a Pesti Napló mint . . mint khüvér pufók leány irigy szemmel sandalit, milyen jó dolguk van a cicusoknak. Nekhem csak az aláírás nem tetszik lássa khend! a helyett, hogy „a mi kis cziczánk“ sokkal jubbán találna ez „a mi pumi khotyánk.“

Nyilvános köszönet.

Zári, Surgóth és Sebeczki trias tyukprokátoroknak Duna-Földváron.

Makutyiban üdvözülendő curcumspectatus Dominuszok!

Miután önök a földvári olvasókör Matyiját a kör tudta nélkül (az elnökkel azonban egyetértve) mágjára ítelték és megégették, s így a kör tagjait, általában pedig a duna-földvári intelligentiát non-le-velle oda kényszerítették, hogy ha a Matyit olvasni akarják — fizessenek elő reá, — a minthogy már eddigelé, azaz aprilis 1-sőig, csak Duna-Földvarról magából 32 előfizető be is rukkolt, mely fényes tanubizonyosága annak, hogy ha a Ludas Matyi sarkányának egy fejét levágják, azonnal harminczkettő nő az egy helyett, Önöknek szives pártfogását ezenel nyilvánosan megköszöni **Ludas Matyi.**

Káplándal.

Elfütyölikotnyeles.

Jól van dolga, a káplánnak,
Mint a férjhez menő lánynak;
Mindig remél, mindig bizik,
Valahová csak elviszik.

Mint a leány a násznagyot —
Úgy várja, lesi a napot —
Midőn végre valahára . .
Meghívják parochiára.

Jól van dolga a káplánnak . .
Mint a szép, de szegény lánynak;
Szegény lányon szemmel kapnak,
Azt csak kiszemelik papnak.

Mint a legények a leányt . .
Szóval biztatják a káplánt
S az megmarad a pártában . .
Ez megöszül nagy vártában.

Előfizetési felhívás.

Hass, alkoss, gyarapíts, a haza fényre derül.

A „NÉPSZAVA“ a nép atyjának

Kossuth Lajosnak

magasztos nézeteit s politikai elvhűségét tekintve irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek legbuzgóbb apostola; hű öre és védője a nép jogainak; zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tolmácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; úttörője a közművelődésnek; előmozdítója a népjólétnek; rendithetlen harezosa kedves hazánk függetlenségének.

Jelszava tehát: **Függetlenség, szabadnép, és önkormányzat!**

Előfizetési ára:

Évnegyedre **1** frt
Félévre **2** frt

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6. szám alatt.
Gyűjtőknek minden öt előfizető után tiszteletpénnyel szolgálunk.

Felelős szerkesztő: Főszerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Mészáros-Hevessy-Antónia. Mészáros Károly.